

Ik kan heel snel in de war raken van keuzes'

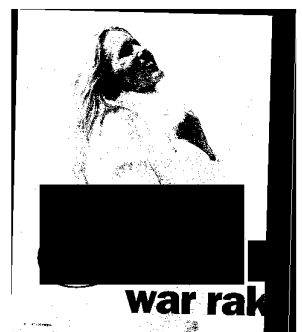
Hadewych Minis (29) kan veel en wil veel. Binnenkort is de actrice van *Toneelgroep Amsterdam* te zien in het stuk *Hemel Boven Berlijn*. Maar er zijn ook plannen voor een eigen cd. Ze zal keuzes moeten maken. En dat is nu juist niet haar sterke punt. *Margriet* maakte het haar nóg moeilijker.

Ze heeft iets engelachtigs, iets sereens. Lichte ogen, een egaal blanke huid, lange blonde haren. Ze praat snel, rookt behoorlijk veel. Een hese stem. Hadewych Minis is één van de jongere vrouwelijke leden van *Toneelgroep Amsterdam*, naast eveneens bekende namen als Karina Smulders en Halina Reijn. Talentvolle meiden die ook regelmatig op tv en in speelfilms zijn te bewonderen, die regelmatig hun zegje doen in populaire tijdschriften en zo een schakel vormen tussen het theater en het grote publiek. Ze hebben macht. In zekere zin dan.

Hadewych werd in januari 1977 geboren in Maastricht, pal naast de toneelschool. Op die school werkte Jeroen Willems, haar

grote idool. Ze ging als kind vaak naar hem kijken. "Die man kon toveren," zegt ze. Hadewych wilde ook toveren. Een carrière was geboren.

Na de toneelschool kon ze aan de slag bij het gezelschap *ZT Hollandia*, dat toen opereerde vanuit Eindhoven. Ze ging er niet wonen; Amsterdam werd haar stad. Elke dag drie uur in de trein, ze had het er graag voor over. Anderhalf jaar geleden kreeg ze er ook haar nieuwe baan bij *Toneelgroep Amsterdam*, waar ze al te zien was in stukken als *Opening Night* en *Don Carlos*. Ze ambieert ook een zangcarrière. Ze zal keuzes moeten maken, ook tijdens dit interview. We legden haar er tien voor en probeerden zo te doorgronden: wat past

meer bij haar en wie is Hadewych Minis nu eigenlijk?

Maastricht of Amsterdam?

“Oh, jeetje. Ehh... Amsterdam! Er is altijd wel een plek waar ik me thuis voel. En het is een stad waar veel gebeurt, waar iedereen naartoe komt: de beste artiesten, de mooiste voorstellingen. Al mijn vrienden wonen hier ook. Maar Maastricht zal altijd een speciale plek in mijn hart hebben. Het was fijn om daar op te groeien, in de zomer is het net Frankrijk. Ik ken elke hoek van de stad, maar Maastricht is te klein voor me. Ik zou er niet gelukkig worden. Mijn ouders waren allebei barokmuzikanten en hebben me een groot gevoel voor esthetiek meegegeven. Er werd thuis veel muziek gemaakt, mijn broer Joris speelde cello en ik viool. Gezellige tijd. Maar toen ik een jaar of vijftien was, ging het me tegenstaan. Op de middelbare school was ik de enige die op vrijdagmiddag naar orkest moest, de rest ging naar het café. Dat wilde ik ook!”

Toneel of film/tv?

Er valt een lange stilte. “Het heeft allebei facetten waar ik veel van houd. Mensen hebben het vaker over mijn rol van Gulpje in de speelfilm *Phileine Zegt Sorry* of die van Máxima in de telefilm *De Kroon*, dan over mijn personage in een toneelvoorstelling – dat vinden ze toch interessanter. Het is niet met elkaar te vergelijken. In het theater ben je veel meer betrokken bij het maakproces en je hebt er rechtstreeks contact met het publiek. Al is er maar één persoon die iets herkent in mijn personage waarmee ik diegene een beetje kan helpen, ben ik al blij. Toneelspelen is ook je verschuilen, even niet leven. Even iemand anders kunnen zijn. En toneelspelen is leren. Je leert heel veel over jezelf. Je leert je angsten overwinnen, je wordt met jezelf geconfronteerd; er zitten altijd wel dingen in een personage die je herkent. Het leert hoe je met andere mensen moet omgaan. Het zijn tropenjaren wat betreft je zelfontwikkeling. Ik heb geleerd dat het sterk is om warm te zijn en kwetsbaar. Vroeger dacht ik altijd: als je kwetsbaar bent, ben je slap en stel je niets voor. Dus mijn keuze is toneel. Denk ik.”

Jubelende recensies of genadeloze kritieken?

“Na mijn solovoorstelling *Minis*, drie jaar geleden, heb ik voor het eerst met kritiek te maken gehad. Ik was alleen maar blij dat het gebeurde, zodat ik daar ook mee leerde omgaan. De nadruk in die recensies lag vooral op: ‘Dat had ze beter niet kunnen doen’. Er werd niet geschreven: ‘Hadewych kan niet acteren’. Die voorstelling ging over te veel verschillende dingen. Ik kon me er zelf niet eens in vinden, vond het veel te vaag. Mijn maag draaide zich elke nacht

voor een uitvoering om, zó zenuwachtig was ik. Het was een verschrikkelijke tijd. En toch wilde ik doorzetten. Ik ben niet iemand die zomaar opgeeft. Tja, hoe ga je daarna verder? Ik dacht eerst: niemand vindt me goed. Misschien kan ik niet acteren? Maar ik werd geholpen door mensen die mij lief vinden, die zeiden dat ik wél goed was. Natuurlijk heb ik het liefst dat honderd mensen elke keer tegen me zeggen: ‘Wat was je goed!’ Er blijft altijd een enorme onzekerheid; dat heb ik bij elke productie. Elke keer als ik moet repeteren, denk ik: ik kan het niet. Ik ga dan door diepe dalen, heb enorm veel twijfels. Maar onderhand weet ik van mezelf dat ik écht goed ben en wél wat kan. En dat durf ik ook te zeggen. Ik zit bij *Toneelgroep Amsterdam* - de meest getalenteerde acteurs van Nederland!”

Zingen of acteren?

“Zingen geeft me ongelooflijk veel voldoening. Gek genoeg ben ik als ik zing wél zenuwachtig op het podium. Want dan ben ik Hadewych. Ik kan me dan niet verschuilen achter een rol. Ik heb het gevoel dat ik op den duur steeds meer zal gaan zingen, want als ik met muziek bezig ben, krijg ik het gevoel dat ik de hele wereld aankan. Wanneer ik het gelukkigst ben? Ach, die keuzes... Laten we maar zingen doen. Erg, hè? Ik wil eigenlijk helemaal niet kiezen.”

Arrogantie of onzekerheid?

“Onzekerheid! Die arrogantie hing aan me, omdat ik vaak harde rollen speelde. Ik heb niet het gevoel dat ik arrogant ben. Ik heb een lage stem, ik ben niet op mijn mondje gevallen. Maar ik ben niet een vrouw die overal overheen walst. Of mannen bang voor me zijn? Soms. Ik heb een koele uitstraling, schijnt. Ik vind het vervelend. Ik ben zeker en onzeker, ik ben sterk en zwak, ik heb al die kanten heel sterk. Ik ben misschien wat gedecideerder dan andere vrouwen. Veel mensen denken altijd dat ik heel zeker ben van mijn zaak, dat ik alles red. Dat ik geen complimenten nodig heb. Arrogant ben ik niet, onzeker absoluut. Ik ben onzeker over mijn uiterlijk, over of ik het wel kan. Net zoals andere mensen, alleen zie je het bij mij niet zo snel.”

Woede of vreugde?

“Ik ben snel geraakt, zowel door mooie dingen als heel verdrietige dingen. Als ik verdrietig ben, ben ik héél verdrietig. Als ik blij ben, ben ik héél blij. En als ik boos ben, ben ik héél boos. Ik ben een mens van uitersten, extreem gevoelig. Dat vind ik ook wel prettig, het is bijna verslavend. Het is vervelend dat je je dan miserabeler voelt dan je eigenlijk bent, maar ook wel lekker. Als kind had ik heel veel woede in me na de scheiding van mijn ouders. Mijn broer ging ook nog eens op kamers; de twee mannen

uit mijn leven verdwenen zomaar opeens. We hadden het altijd erg fijn thuis en dat stopte zomaar. Ik was kwaad op alles en iedereen en dat uitte zich vooral op school. Ik wilde laten zien dat ik sterk was, had een grote mond. Ik heb ook veel strijd gevoerd met mijn moeder, wat heeft gemaakt dat we nu zo'n goed contact hebben. We waren met z'n tweeën in die arena beland en zijn er allebei sterker uitgekomen. Ik heb veel respect voor haar, ze moest het allemaal alleen kunnen."

Eeuwig binden of bindingsangst?

"In monogamie geloof ik niet. Wat niet wil zeggen dat ik niet trouw ben aan mijn vriend. Vreemdgaan hoeft niet te betekenen dat je niet van je partner houdt, maar het maakt altijd iets stuk. Iets wat niet meer te herstellen is. Van mijn ouders' scheiding heb ik geleerd dat je niet te veel maatjes moet zijn - maatjes ben ik al met mijn vrienden. Ik heb drie lange relaties gehad en weet dat het na twee, drie jaren hard werken is geblazen. Dan komt de keuze: wil ik hiermee verder of niet? Ik vind het belangrijk dat een man humor heeft en seksueel is. En warm is. Maar het belangrijkste is dat hij passie heeft. Passie voor een vak, passie voor het leven. Ik vind het fijn als hij bevlogen roept: 'Wauw! Moet je dat liedje horen!' Of ergens fietst en schreeuwt: 'Moet je die gevel zien!' Dat genieten van die kleine dingen heeft mijn vader ook heel erg. Ik wil dat houden in mijn leven. Zelf zit ik wat complexer in elkaar, kan heel snel in de war raken van keuzes. Ik wil de juiste maken en weet nooit wát de juiste keuze is. Ik ben op m'n best als ik in het diepe word gegooid. Als ik moet improviseren ben ik op de toppen van mijn kunnen. Je staat voor een fait accompli. Je moet! En dat is in het echte leven ook zo."

Stem laten horen of kop in het zand?

"Dat eerste. Soms vind ik mezelf te weinig geëngageerd, dat komt door tijdgebrek. Ik kan erg schrikken van dingen die nu plaatsvinden in de wereld. Die continue dreiging van aanslagen. Waar gaat dat heen? Ook dat heeft invloed op mijn gemoed, ik kan er een dag somber van zijn. Zelf probeer ik een goed mens te zijn. Wat een goed mens is? Iemand die veel kan geven op een onbaatzuchtige manier. Die het beste in zichzelf probeert boven te halen, die bewogen is en begripvol, lief. Dat. Ik heb een groot respect voor Oprah Winfrey die in haar eentje Amerika aan het opvoeden is. Uit alles om haar heen probeert ze lering te trekken, in plaats van er een oordeel over te geven. Zo gaat ze naar de Ku Klux Klan en er valt geen onvertogen woord. Ze probeert eerder in hun hoofden te kijken, naar wat daarin omgaat. Ik leer daarvan."

Kinderen of geen kinderen?

"Kinderen! Ik wil ze dolgraag. Mijn kleine neefje, dat is gewoon *the man*. Ben ik helemaal dol op. Heel veel dingen zullen veranderen als ik een kind zou krijgen, dat besef ik. Ik ga binnenkort voor werk naar Boston en Sydney. Dat wordt dan een stuk moeilijker. Ik wil ze ook nu nog niet, maar wel over een jaar of drie. Ze komen er. Als ik ze kan krijgen."

Optimist of pessimist?

"Allebei, denk ik. Ik kan héél somber zijn. Op m'n 22ste heb ik een depressie gehad. Vorig jaar zat ik er weer tegenaan, ik had vier jaar lang alleen maar gedubbeld; overdag repeteren of filmen en 's avonds de planken op. Ik was overwerkt, er zat een wolk in mijn hoofd die niet wegging. Alles had een grijze gloed. Mijn lichaam had meerdere malen het teken gegeven dat ik het rustig aan moest doen, maar dat kon niet. En mijn relatie liep ook nog eens op de klippen. Ik dacht: is dit het nou? Waarom leven we? Daar ben ik nog niet achter. Maar ik ben er wel van overtuigd dat je het zelf leuk moet maken. En ik ben in staat dat te doen, dat heb ik altijd gekund. Ik kan erg genieten van een dag alleen zijn. Zet ik mooie muziek op, kook ik lekker voor mezelf. Ik kan erg blij worden van de natuur; een plotselinge mooie lichtval, de geur van bomen. Denk ik weer: wat is het leven toch mooi. Echt geluk is meestal van zeer korte duur, dat vind ik ook fijn. Mijn pieken zijn heel hoog, mijn dalen zijn heel diep. Eigenlijk ben ik uitermate geschikt voor mijn vak. Want je kunt wel verdwijnen, als je acteert speel je iemand anders. En die onregelmatigheid in het werk vind ik heerlijk. Ik ben wel eens jaloers als ik in een repetitieproces zit en bij een kassa iets sta af te rekenen. Dan zie ik zo'n kassajuffrouw en denk ik: wat lekker; je mag zo om vijf uur naar huis, je kookt en dan ga je naar de film. En morgen hetzelfde en in het weekend ga je leuke dingen doen. Bij mij is het nooit hetzelfde. Soms werk ik zeven dagen lang van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Altijd die spanning. Maar ik merk dat ik het gelukkigst ben als ik aan het werk ben. Het gevoel dat ik word geleefd, brengt het beste in me naar boven. Vakanties vind ik minder leuk, vooral als ik thuis ben: dan ga ik nadenken en moet ik toegeven aan mijn gedachten en dat is niet altijd prettig. Dus al met al ben ik heel gelukkig in het vak en heel ongelukkig. En daarom zo gelukkig. Snap je het nog?" ❀

De première van *Hemel Boven Berlijn* is op 8 oktober in *De Stadsschouwburg* in Amsterdam. Voor meer informatie over de stukken waar Hadewych in te zien is, kunt u kijken op www.toneelgroepamsterdam.nl.

‘Ik ben het gelukkigst
als ik aan het werk ben.

**Het gevoel dat ik word
geleefd, brengt het
beste** in me naar boven’

‘Elke keer als ik moet repeteren, denk ik: ik kan het niet.

Ik ga dan door **diepe dalen, heb enorm veel twijfels’**

